

135

Kedd 1348-1358

AZ ÜNNEPLÉS FOLYAMATA

1348 Valamennyien összegyűlnek. A keresztények az eucharisztikus ünneplésre egy helyen jönnek össze. Ezen a helyen a fő hely magát Krisztust illeti, aki az Eucharisztia főszereplője. Ő az Újszövetség főpapja. Láthatatlanul Ő maga vezet minden eucharisztikus ünnepet. Őt képviselve vezeti az összejövetelt a püspök vagy a pap (Krisztusnak, a Főnek személyében cselekedve), beszédet tart az olvasmányok után, átveszi az adományokat és elmondja az eucharisztikus imádságot. Az ünneplésben valamennyien részt vesznek, mindenki a maga módján: a felolvasók, az adományvivők, az áldoztatók és az egész nép, melynek Amenje a részvételt fejezi ki.

1349 Az igeliturgia magában foglalja "a próféták írásait", vagyis az Ószövetséget, és az "Apostolok emlékiratait", azaz leveleiket és az evangéliumokat; a homília után - mely arra buzdít, hogy a hallott ígét úgy fogadjuk, mint Isten szavát, amint valójában az is, és váltsuk tettekre - közbenjáró könyörgések következnek minden emberért az Apostol szavai szerint: "Mindenekelőtt arra kérlek, végezzetek imát, könyörgést, esedezést és hálaadást minden emberért, a királyokért és az összes elöljárókért" (1Tim 2,1-2).

1350 Az adományok bemutatása (offertorium): akkor az oltárhoz olykor körmenetben kenyeret és bort hoznak, melyeket a pap Krisztus nevében fölajánl az eucharisztikus áldozatban, melyben Krisztus testvé és vérévé válnak. Ez az utolsó vacsorán "a kenyeret és a kelyhet kezébe vevő" Krisztus gesztusa. "Ezt a tiszta áldozatot egyedül az Egyház ajánlja föl a Teremtőnek, az Ő teremtéséből hálaadással ajánlva föl neki." Az adományok fölajánlása az oltáron Melkizedek gesztusát idézi, és a Teremtő ajándékait Krisztus kezére bizza. Ő a maga áldozatában tökéletessé teszi az ember minden áldozatot bemutató törekvését.

1351 A keresztények az Eucharisztiaának szánt kenyér és bor mellett kezdettől fogva a rászorulókat támogatására is vittek magukkal adományokat. E gyűjtési szokás (collecta) mindig aktuális, és Krisztus példája serkenti, aki szegény lett, hogy minket gazdaggá tegyen:

"A jómódúak és aki akar - ki-ki szándékának megfelelően - adakozik, azt, amit jónak lát; az összegyűjtött adományokat az elöljárónál helyezik letétbe, s az belőle gondoskodik az árvákról és özvegyekről és azokról, akik betegség vagy más ok miatt segítséget szenvednek, továbbá a bebörtönzöttekről és az átutazó idegenekről; egyszóval mindenkin segít, aki rászorul."

1352 Az anafora (kánon): az eucharisztikus imádsággal, a hálaadó és átváltoztató imádsággal elérkezünk az ünneplés szívéhez és csúcshoz:

A prefációban az Egyház Krisztus által a Szentlélekben hálát ad az Atyának minden művéért, a teremtésért, a megváltásért és a megszentelésért. Az egész közösség csatlakozik ahhoz a szüntelen dicsérethez, melyet az égi Egyház, az angyalok és a szentek a háromszor szent Istennek énekelnek.

1353 Az epiklézisben az Egyház kéri az Atyát, hogy küldje el Lelkét (vagy áldásának hatalmát) a kenyérre és a borra, hogy az Ő ereje által Jézus Krisztus Testévé és Vérévé váljanak; és hogy azok, akik részesednek az Eucharisziában, egy test és egy lélek legyenek (egyes liturgiákban az epiklézist az anamnézis után helyezik).

Az alapítás elbeszélésében Krisztus cselekedetének és szavainak ereje, valamint a Szentlélek hatalma a kenyér és a bor színe alatt szentségileg megjelenítik Krisztus Testét és Vérét, a kereszten egyszer s mindenkorra följánlott áldozatát.

1354 Az ezt követő anamnézisben az Egyház megemlékezik Jézus Krisztus szenvedéséről, föltámadásáról és dicsőséges eljövételéről; bemutatja az Atyának az Fia áldozatát, aki megbékéltet bennünket Ővele.

A közbenjáró imádságokban az Egyház kifejezi, hogy az Eucharisziát az egész mennyei és földi Egyházzal, élőkkal és holtakkal együtt ünnepli, közösségben az Egyház pásztoraival, a Pápával, a megyéspüspökkel, papságával és diákonusaival, s az egész Egyház összes püspökeivel és egyházaikkal.

1355 Az áldozásban (kommunióban), melyet a Miatyánk és a kenyértörés előz meg, a hívók a "mennyből való kenyeret" és az "üdvösség kelyhét" veszik, Krisztus Testét és Vérét, aki önmagát adta "a világ életéért" (Jn 6,51).

Mivel ez a kenyér és ez a bor ősi kifejezés szerint "eucharisztizált", "ezt a táplálékot mi Eucharisziának nevezük, melyből senki kívülálló nem részesülhet, csak az, aki igaznak fogadja el a tőlünk kapott tanítást és megmosdott a bűnök bocsánatára az újjászületés fürdőjében és úgy él, ahogyan azt Krisztus meghagyta."

V. A szentségi áldozat: hálaadás, emlékezet, jelenlét

1356 A keresztények az Eucharisziát kezdettől fogva ünneplik, és pedig olyan formában, amely lényegét tekintve nem változott sem a korok, sem a liturgiák különbözősége miatt. Azért teszik ezt, mert kötelezőnek érzik a parancsot, amit az Úr szenvedésének előestéjén adott: "Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11,24-25).

1357 Az Úr e parancsát teljesítjük, amikor az ő áldozatának emlékezetét ünnepeljük. Ezt cselekedvén azt ajánljuk föl az Atyának, amit Ő maga ajándékozott nekünk: teremtésének ajándékait, a kenyeret és a bort, melyek Krisztus szavaira és a Szentlélek erejéből Krisztus testévé és vérévé válnak: így Krisztus valóságosan és titokzatos módon jelenvalóvá válik.

1358 Ezért az Eucharisziát úgy kell szemlélnünk,

- mint hálaadást és dicséretet az Atyának;
- mint Krisztus és az ő teste áldozati emlékezetét;
- mint Krisztus jelenlétét szavai és Lelke erejének hatására.